

Laurent Gounelle
AZ EMBER, AKI BOLDOG AKART LENNI

Részlet a könyvből:

Nem akartam elutazni Baliról úgy, hogy ne találkozzam vele. Fogalmam sincs, miért, hiszen nem voltam beteg, világéletemben remek egészségnek örvendtem. Előre megérdeklődtem, hogy mennyit kér, mert a nyaralás vége felé járva elég lapos volt a pénztárcám, s a bankszámlámat pedig már meg se mertem nézni. Akik ismerték, mind ezt mondták: „Van ott a polcon egy doboz, abba annyit dobsz, amennyit akarsz.” Ettől megnyugodtam, bár továbbra is aggasztott, hogy túl keveset tudok csak adni annak az embernek, aki többek között a japán miniszterelnököt is kezelte.

A sziget közepén, egy Ubudtól néhány kilométernyire fekvő kis faluban lakott, olyan eldugott helyen, hogy alig találtam meg a házát. Errefelé szinte alig van útjelző tábla, fogalmam sincs, miért. A térkép nagyon hasznos dolog, ha megfelelő tájékozási pontok állnak az ember rendelkezésére, különben épp olyan fölösleges, mint egy mobiltelefon megfelelő lefedettség nélkül. Persze mindig meg lehet kérdezni egy járókelőt; férfi létemre én soha nem ódzkodtam ettől a megoldástól. Azt tapasztaltam, hogy sokan rendkívül férfiatlannak találják, ha idáig kell lealacsonyodniuk. Hallgatásba burkolóznak, „Én tudom”, sugallják, s úgy tesznek, mint akik kitűnően tájékozódnak mindaddig, míg tökéletesen el nem tévednek, s a feleségük ki nem fakad: „ugye megmondtam, hogy kérdezzünk meg valakit!”

Balin a legnagyobb nehézséget az emberek kedvessége jelenti, ugyanis itt mindenki mindig helyesel az embernek. Tényleg. Ha az mondom egy lánynak: „ön nagyon tetszik nekem”, gyönyörű mosoly villan fel az arcán, és azt feleli: „Igen”. Ha megkérdezem valakitől az utat, az roppant segítőkészségében képtelen bevallani, hogy fogalma sincs, merre kell menni, inkább határozottan – bár feltételezhetően taláalomra – el-irányít valamerre.

Ezek után érthető, hogy kicsit idegesen érkeztem a kertkapu elé.

Nem tudom honnan vettem, de egy luxusvillát képzeltem el – nem egy ilyet láttam már Balin –, tavirozásokkal borított medencével, árnyas pluméria-fákkal, melyeknek óriási, fehér virágai már-már illetlenül részegítő illatot árasztanak. A valóságban a ház egymáshoz épült, pavilonszerű, fal nélküli építmények sora volt, egyikből szabadon lehetett átjutni a másikba. Egyszerű, dísztelen kert vette körül, mely azonban furcsa módon egyáltalán nem tűnt sivárnak.

Szárit viselő fiatal nő sietett elém, fekete haját kontyba tűzte, arca napbarnított volt, aprócska orra szabályos, szeme vágása pedig mint a balinézeké: csöppet sem volt ferde, amin itt Ázsia szívében mindig is elcsodálkoztam.

– Üdvözlöm, mit óhajt? – kérdezte nem egészen kifogástalan angolsággal.

Százkilencven centi vagyok és szőke, úgyhogy európai származásom első pillantásra lerí rólam.

– Samtyang urat... vagyis... a mestert keresem.

– Nemsokára itt lesz – mondta, majd eltűnt a tetőt tartó oszlopsor és a bokrok között.

Kicsit ostobán álltam, s szerényen vártam, hogy Őexcellenciája megérkezzen, és méltóztasson fogadni. Öt perc elteltével éppen azon morfondíroztam, hogy mi a csudát keresek én itt, mikor kilépett a házból egy hetven-nyolcvan év körüli férfi. Első gondolatom az volt, ha az utcán kéregetne, biztosan adnék neki ötven rúpiát. Csak az öregeknek szoktam adni, meg vagyok ugyanis győződve arról, ha ebben a korban koldulásra adja valaki a fejét, akkor tényleg nincs más választása. A lassan közeledő férfi ugyan nem rongyokat viselt, de ruhája a lehető legegyszerűbb volt, s isten tudja, hány éve hordhatta.

Szégyllem, hogy önkéntelenül is átfutott a fejemben, nincs-e valami tévedés, tényleg jó helyre jöttem-e. Kizárt, hogy ez az ember legyen a tengerentúlon is jól ismert híres gyógyító! Vagy, ha ő az, akkor különleges képességei dacára sem tudja képviselni önnön érdekeit, s hagyja, hogy Japán miniszterelnöke kifizesse

pár mogyoróval. Lehetett volna pénzügyi zseni, aki megkopasztja a hiszékeny, közhelyekre vágyó nyugatiakat, de éppúgy aszkéta életet élő, az anyagi javakat megvető gyógyító, aki azonban busásan megfizetteti a tanácsait.

Kiváló angolsággal, nagyon kedvesen üdvözölt. Tekintete szinte világított, ami furcsa ellentétben állt fakó, ráncos arcával. Jobb füle szabálytalan volt, mintha cimpájából lemetszettek volna egy darabot.

Beinvitált az első kunyhóba: a tetőt négy oszlopcska tartotta, s az egész építmény egy régi falnak támaszkodott. Erre erősítették azt a bizonyos polcot, amely egy kámforfából készült ládával, és a földre terített gyékénnyel együtt a teljes bútorzatot jelentette. A nyitott láda tömve volt papírokkal, legfelül egy tablóra esett pillantásom, mely az emberi test belső szerveit ábrázolta. Rendes körülmények között röhögőgörcs fogott volna el, annyira semmi köze nem volt az orvostudomány korszerű ismereteihez.

Mielőtt beléptem, bali szokás szerint levettem a cipőmet.

Az öreg megkérdezte, hogy mi a panaszom, erről rögtön eszembe jutott látogatásom voltaképpen értelme. Mi az ördögöt keresek itt, mikor nem vagyok beteg? Csak vesztegetem az idejét ennek az embernek, akiről már kezdtem sejteni, milyen becsületes és tisztességes, bár hozzáértését még nem volt alkalmam megtapasztalni. Tulajdonképpen csak arra vágytam, hogy valaki foglalkozzon velem, érdeklődjön irántam, beszéljen „rólam”, hátha rájön, hogyan érezhetném még jobban magam? Vagy csak egyfajta megérzéstől vezérelve jöttem... Végül is mindenki azt mondta, hogy igazi nagy ember, egyszerűen csak szerettem volna megismerni.

– Kivizsgálásra jöttem – vörösödtem el, mert eszembe jutott, hogy nem az évi rendes kontrollon vagyok, s különben is, éppen nyaralok.

– Feküdjön le ide – mutatott a gyékényre -, mintha észre se vette volna, hogy milyen felszínes indokkal hozakodtam elő.

Elkezdődött hát első – és remélem, utolsó – kínzatásom. Az elején minden rendben zajlott: hanyatt fekvé ellazultam, kicsit mulattam az egészen, de bíztam a férfiban, aki gyöngéden sorra végigtapogatta minden egyes porcikámat. A fejemen kezdte, majd a tarkóm következett. Ezután jött a karom, végig, egészen az utolsó ujjpercig, utána a törzsem; láthatóan alaposan végigvizsgálta minden tájékát, majd áttért a hasamra. Megkönnyebült sóhajtással vettem tudomásul, hogy a hasamról közvetlenül a combomra siklott az ujjja. Majd a térdem következett, a lábikráim, a sarkam, a lábfejem: tetőtől talpig végigtapogatott anélkül, hogy bármi kellemetlent is éreztem volna.

Végül elérkezett a lábujjaimhoz.

Soha nem hittem volna, hogy embernek ekkora fájdalmat lehet okozni pusztán azzal, hogy a lába kisujját valaki a hüvelyk – és a mutatóujja közé fogja. Ordítottam, és vonaglottam a gyékényen. Meszsziről úgy nézhettem ki, mint egy 190 centis kukac, akit épp most próbál egy horgász feltűzni a horgára. Alapvetően béketűrő ember vagyok, de életemben még nem éreztem ilyen irtózatosan erős kínt.

– Ez fáj – állapította meg.

Viccen kívül. Két nyögés között egy igent leheltem. Még a kiabáláshoz sem volt erőm. Nem olyannak tűnt, mintha meghatotta volna a szenvedésem, jóindulatú közönnyel szemlélt. Arcán kifejezett jószág tükröződött, ami ellentétben állt az alkalmazott kezeléssel.

– Ön szerencsétlen ember – mondta, mint aki felállította a diagnózist.

Abban a pillanatban mélységesen egyetértettem vele. Nem tudtam, nevessek-e, vagy inkább sírjak, olyan valószerűtlennek tűnt a helyzetem. Azt hiszem, mindkettőt egyszerre műveltem. Senkit nem ismertem, akivel hasonló dolog történt volna. Ha végiggondolom, hogy most éppen a tengerparton sütkérezhetnék, beszélgethetnék a halászokkal, csodálhatnám a gyönyörű balinéz nőket!

– Az ezen a ponton érzett fájdalom azt jelzi, hogy alapvetően rosszul érzi magát a bőrében. Ez a mozdulat korántsem okoz mindenkinek ekkora szenvedést – jelentette ki.

Végre elengedte a lábujjamat, én pedig egy csapásra a világ legboldogabb emberének éreztem magam.

– Mivel foglalkozik?

– Tanár vagyok.

Figyelmesen rám nézett, majd elgondolkozva kicsit hátrább lépett. Úgy éreztem, hogy valami rosszat mondtam, valamit, amit nem kellett volna. Tekintete elkalandozott, és megállapodott egy pár lépésnyire lévő virágzó bugenvillán. Teljesen gondolataiba merült. Mit csináljak? Álljak fel és menjek el? Köszörüljem meg a torkom, hogy észrevegye, még mindig ott vagyok? Hangja azonban hamar kirángatott töprengésemből. Leült mellém a földre, a szemembe nézett, és úgy kezdett el beszélni:

– Mi nem stimmel az életében? Ön tökéletesen egészséges. Akkor mi bántja? A munkájával van baj? A szerelemmel? A családjával?

Nem kertelt, a szemembe nézve kérdezett, esélyem sem volt a menekülésre, bármennyire is jóságos volt a pillantása és a hangja. Úgy éreztem, muszáj válaszolnom, s kitérülköznom előtte, pedig egy órával korábban még csak nem is ismertem.

– Nem tudom. Persze biztosan lehetnék boldogabb is, de mindenki így van ezzel.

– Ne másokról beszéljen, hanem saját magáról – válaszolta.